

Himestad: Jeg maa tilstaa, at, dersom jeg ikke, da jeg forrige Gang havde Ordet, havde været fuldkommen overbevist om Rægten af de Grunde, jeg anførte, vilde jeg i alt Fald være blevet det efter at have hørt, hvad det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. M. Hansen) havde at sige derimod eller rettere sagt, hvad han ikke havde at sige derimod. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds maa, forekom det mig, have været bragt i, hvad jeg vilde kalde, den yderste Forlegenhed med at spare, siden han maatte ty til det gamle Nød-middel at stemple mig som den, der skulde have sagt eller ment, at det menige Folk forstod Ingenting, Noget, jeg aldrig har sagt og mindst i det Foredrag, jeg før tillod mig at holde, hvor der endog ikke var den fjerneste Antydning af noget Saadant. Naar det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. M. Hansen) maa gribe til det Middel, at tillægge mig saadanne Ytringer eller Meninger, saa maa jeg betragte det, som han giver tabt i Diskussionen.

Formanden: Maa jeg indstyre den Bemærkning, at jeg, i Fald jeg havde opfattet den næstforegaaende ærede Taler (S. M. Hansen) saaledes, som nu nævnt, havde paataalt hans Ytringer. Jeg har imidlertid ikke kunnet opfatte hans Udtalelser ganske saaledes, som de nu bleve gjengivne.

Himestad: Jeg har ikke kunnet opfatte det anderledes, end at det ærede Medlems Argument bestod i, at jeg sagde eller mente, at det menige Folk forstod Ingenting; Argumentet førtes saa videre paa følgende Maade: Det er de menige Folk, der have Overvægten i dette Thing, det er altsaa dem, der ville faae den væsentligste Indflydelse paa, hvorledes det Udvalg bliver sammensat, og saa maatte man befrygte, at ethvert Andragende om, at Ministrene skulde sættes under Anklage, blev taget til Følge; saaledes forekommer det mig, at det ærede Medlem stillede Sagen. Jeg maa nu bemærke, at ligesom jeg hverken har sagt eller ment Noget, der i fjerneste Maade tyde paa, at det menige Folk forstod Ingenting, saaledes har jeg heller ikke i fjerneste Maade fremstillet det som det Færlige ved Sagen eller antydet, at det var især det, jeg frygtede, at man skulde give sig til i noget overordentlig stort Omfang at sætte Ministrene under Anklage. Det var slet ikke det, jeg sagde, men min Mening er den, og det udtalte jeg tydelig, at der er en Fare

for, at man ved at indsætte et saadant permanent Udvalg, et vedvarende eller staaende Udvalg, til hvilket alle Klager over Regeringens Fremgangsmaade i og for sig ere henvisne, vil fremkalde en Tilstand, hvorved man gjør Folkethinget til en Slags Overregjering, og at man haade vil vække den Forestilling hos Folket og i Birkeligheden ogsaa giver den Udtryk, at Folkethingets Bestemmelse ikke væsentlig er at fungere som en Del af den lovgivende Magt, men at træde op ligeoverfor Ministrene og drive dem frem eller standse dem. Dertil kan der ganske vist i færlige Tilfælde være Anledning, men at dette dog kun bør høre til Undtagelserne, at det ikke kan være det Normale, at der er en saadan stadig Nustants over Regeringen, det er det, jeg har villet fremføre. Kun i Et kan jeg være enig med det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. M. Hansen), nemlig det, han sagde om, at, naar man vilde for meget, skød man let langt ud over Maalet. Jeg tror, at i denne Sag skyde de ærede Medlemmer ud over Maalet; deres egentlige Maal, deres Anledning, har været, at faae frem til Behandling her i Thinget et Andragende, der er kommet ind og som har Krav paa en særlig Opmærksomhed, og de have, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds sagde, været noget forlegne med, under hvilken Form de skulde faae dette Andragende til Forhandling i Thinget; de have da valgt et Middel, som skyder langt, langt over Maalet.

Formanden: Folkethingsmanden for Svendborg Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort personlig Bemærkning.

S. M. Hansen: Jeg har ikke sagt, hvad det ærede Medlem nu mente, jeg skulde have sagt. Hvad jeg sagde, var, at naar det ærede Medlem ikke vilde sige det og det om det menige Folk, kunde jeg ikke forstaa hans Grunde. Jeg kunde ikke opfatte, at det, han sagde, var begrundet, naar han ikke vilde sige det og det, men jeg befæmpede jo dette og sagde, at det var ugrundet. Jeg har ikke sagt, at det ærede Medlem har udtalt det og det, men jeg har kun sagt, at han, naar han ikke vilde gjøre det, ikke kunde begrunde, hvad han sagde. Da det er for en personlig Bemærkning, jeg har faaet Ordet, skal jeg opsætte at sige, hvad jeg ellers kunde have at udtale, indtil andre Medlemmer have havt Ordet.